

Egészen bizonyos volt benne, hogy az alakok, az arcok, a hátterek mind az ő keze alól kerültek ki. Létezik néhány olyan ötlet, amelyet egyik tanítványnak sem sikerült eloroznia. De a helyen, ahol állnak – ő és a Hasonmás – még soha meg nem fordult. Soha.

Be kellene ismerni. Meg sem próbálta igazából. Meg is feledkezett róla, miközben a hús, az ösztön gyötörte.

„Nincs jogod arra hivatkozni, hogy az ő botlásaik bocsánatot nyernek. Utat kértél tőlem, időt. Halandóságodat kínáltad fel cserébe. Pontosan tudtad, miféle alkut kötsz, kivel. S hogy nem lehet visszacsinálni, utólag módosítani.”

Azok ott hárman földet hoztak, vizet, édes füvet. Havat is talán. Egy percig sem vonta kétségbe, hogy mindháromnak kardja, gloriolája az ő keze által került oda, a templom falára. De mit keres itt ő, mi a bűbánatot a magyar rengeteg kellős közepén? Fenn trónol a Majomkirály a fehér paripa nyergében. Övé a világ, övé a sokaság.

Megfordul, és a képébe vágja. Ismeri az ígéket, a feloldó, elbocsátó imádságot, amivel kiválthatja magát. Amivel visszaperelheti a halandóságot.

„Nem teszed meg, nem mondd ki!” (Továbbra is hátulról, a homályból. Önmagából.) „Szívedben, szavadban lerázhatsz magadról, de a zsigereidet önként

ajánlottad fel nekem. Hogy időről időre felrúghasd a titkos alkut, bekandikálhass azokra a helyekre, amelyek a középszerűek, a kábán élvezők számára lettek kijelölve.”

Nemigen értette (vagy nem akarta), mit kíván tőle az *a három*. Miért fúrják tekintetüket az övébe. Hiszen már elásta, elhajította a talentumot. Hűtlen és rest szolga. Miért nem eresztik?

Vagy csak képzelte? Hogy a föld, a fű, a víz még a helyén van. A nyeregkápán, hol rendesen a tömjénnek s a mirhának a helye. Nyilván ő maga föstötte oda ezeket, de nem itt. Máskor, máshol.

Hogy odakint lassanként kikristályosodik a levegő. Leforrt a murci, s könnyű fagyokkal ereszkedik alá a novemberi koraalkonyat. Kézfeje ráncosodik, s már a hátralevő éveket számlálhatja.

„Haladékot kapsz, mint annyiszor. Nem vitás: súlyos és megszegyenítő vereség az osztályrészed. De te folytonfolyvást kisurransz a résen. Azon a meghatározhatatlanul keskeny senkiföldjén, amely bűn és hivatottság között húzódik. Azért ne hidd, hogy újraosztjuk a lapokat.”

Fájt a feje. Előző nap – biztos volt benne – nem ivott. Nem többet legalábbis a kelleténél. Mint mikor havazni készül.

KORPA TAMÁS

van Gogh önarcképét nézi

Essünk túl rajta, mint egy keserű gyógyszeren, mondod, elnyílt, bedagadt szemekkel, s mint egy csapóajtón (apró ujjakkal masszírozva, paskolva a felkattintás után) lelépsz fél lábbal a képről, képlékenyen, rúgósan behajlítva a térded: el kell játszsanunk a Szerepet mindig, folytatod, elhagyni a keretet, a tudat vaskos kiszögelléseit, a kép felszínébe süllyedő üveglapot, s ami a legnehezebb: telenőni, hirtelen levegővétellel a szobát, hogy átbukjanak a körön kívülre nyitott ablakon a függönyök: „Íme hát, itt vagyok!” Felébredek, elnyílt, bedugult szemekkel, olyan lelassult, gyűrűző mozgással, mint mikor a vízbe érkező kő, súlyos szkafanderében,

a térben, nagyon hosszan merülni kezd. Megszólítalak, mintha. Itt volnál: „képzeld, azt álmodtam”, leválsz a képről (ágtól a levél, levéltől a címzett) és beszélsz, a térdedet meghintáztatod, pálinkát tüntetsz el a torkodban, felborzolódik a pohárból kitiüremkedő, ideges ecsetvég, s rádől a falra, mint a cső. A hűvös padló felajánlja a járást, a hideg ellen beoltott falon felkattintani a villanyt: kivédeni minden utórengést a tudatban. Aztán legközelebb, mégis, mintha csak egy szerepet játszának, az ágyban, ülve ébrednek: „munkába állnak a pálinkaőrzők”, mondom, és az a Másik, most már az is: Én. S vagyok.